

ЗЛОЧИН У ЈАБУЦИ – ОПШТИНА ФОЧА

23. и 24.07.1992. ГОДИНЕ

ГЕОГРАФСКИ ПОЛОЖАЈ И ЕТНИЧКИ САСТАВ СТАНОВНИШТВА ФОЧЕ

Општина Фоча се налази у југоисточном дјелу Босне и Херцеговине. Граничи се са Републиком Србијом те општинама: Гацко, Калиновик, Трново, Пале, Горажде и Чајниче¹. Према попису становништва 1991. године

површина општине износила је 1.303,98 km². Општина је била састављена од 23 мјесне заједнице: Алаџа, Брод, Брод на Дрини, Центар, Челебићи, Челиково Поље, Чоходак Махала, Доње Поље, Драгочава, Годијено, Горње Поље, Јабука, Јелеч, Јошаница, Козја Лука, Кратине, Мештревац, Миљевина, Попов Мост, Слатина, Устиколина, Викоч и Заваит. У овим мјесним заједницама су се налазила следећа насељена мјеста: Анђелије, Бастаси, Бавчићи, Белени, Бешлићи, Биоково, Биротићи, Богавићи, Борје, Боровинићи, Брајићи, Брајковићи, Брод, Брусна, Будањ, Бујаковина, Бунчићи, Бунови, Церова Раван, Црнетићи, Цвилин, Челебићи, Челиково Поље,

Ђурево, Даничићи, Деролово, Доње Жешће, Драче, Драгочава, Драгојевићи, Драгомилићи, Ђеђево, Фалиши, Филиповићи, Фоча, Глушца, Годијено, Гостичај, Говза, Градац, Грандићи, Грдијевићи, Хум, Хусеиновићи, Игоче, Избишно, Јабука, Јасеново, Јечмишта, Јелеч, Јошаница, Колаковићи, Колун, Косман, Козаревина, Козја Лука, Кратине, Крна Јела, Крушево, Кундуци, Куново, Кута, Локве, Љубина, Мареве, Мазлина, Мазоче, Мештревац, Миљевина, Мирјановићи, Мјешаји, Мрављача, Њухе, Орахово, Папратно, Патковина, Паунци, Петојевићи, Подградје, Пољице, Попов Мост, Потпеће, Превила, Преврач, Приједјел, Присоје, Пуриши, Рачићи, Радојевићи, Ријека, Родијељ, Слатина, Славичићи, Сорлаци, Стојковићи, Сусјешно, Шкобаљи, Штовић, Шуљци, Течићи, Тјентиште, Тодјевац, Тохољи, Трбушће, Тртошево, Тврдаци, Устиколина, Веленићи, Викоч, Витине, Војновићи, Врањевићи, Врбница, Вучево, Вукушићи, Забор, Закмур, Заваит, Зебина Шума, Зубовићи и Жељево.

Географски положај општине Фоча
1991. године.

Резултати пописа
становништва 1991. године.

Према резултатима пописа из 1991. године у Фочи је живјело 40.513 становника, националну структуру су чинили: Срби 18.315 (45,2%), Хрвати 94 (0,2%), муслимани 20.790 (51,3%), Југословени 463 (1,1%) и

¹ Подаци се односе на предратну општина Фоча, с обзиром на то да је ова општина након рата подијељена на два дијела, од којих је један припао Републици Српској, а други Федерацији БиХ.

остали 851 (2,1%). Срби су чинили већину у 47 насеља, муслимани у 73 и остали у једном насељу.²

Према резултатима пописа из 2013. године на подручју које покрива некадашња општина Фоча (а која се данас односи на општину Фоча у Републици Српској и истоимену општину у Федерацији БиХ) живи укупно 20.221 становник, националну структуру чине: Срби 16.884 (83,5%), Хрвати 55 (0,3%), Бошњаци 3.032 (15%), остали и непознато 250 (1,2%). Срби чине већину у 65 насеља, Бошњаци у 48 и осам насеља су ненасељена.³

Географски положај ширег рејона Јабукe. Црвеном бојом означена су насеља: Јабука, Рачићи, Стојковићи, Подграђе и Славичићи. Сивом бојом (која симболизује да у том насељу више нема становника), уз насеља обојена у црвено, означено је насеље Колаковићи.

Сва насеља мјесне заједнице Јабука су, према Дејтонском мировном споразуму, припала Федерацији БиХ. Насеља Јабука, Рачићи, Стојковићи, Подграђе, Славичићи и Колаковићи укупно су, према попису становништва из 1991. године, имали 655 становника, од чега 287 Срба, 366 муслимана и три остала. Најбројније српско насеље унутар МЗ Јабука били су Славичићи са 85 Срба, док је најмање Срба живјело у самој Јабуци, свега 18. Према попису становништва из 2013. године, у наведеним насељима живи укупно 100 становника, од чега шесторо Срба и 94 Бошњака. Треба истаћи да у селу Колаковићи више нико не живи, док Срба нема ни у Стојковићима, Славичићима као и у самој Јабуци.⁴

ОПИС ДОГАЂАЈА

Предратна мјесна заједница Јабука обухватала је насеља: Јабука, Рачићи, Подграђе, Стојковићи, Славичићи и Колаковићи, као и друге мање засеоке. Нека од ових насеља су била етнички мјешовита (Јабука, Славичићи и Стојковићи), док су Рачићи, Подграђе и Колаковићи (уз једног из реда осталих) били стопостотно насељени српским становништвом. Национална превирања која су захватила СР Босну и Херцеговину нису мимоишла ни општину Фоча, што се нарочито одразило у етнички мјешовитим селима.

О напетости ситуацији која се све више могла примјетити свједочи и Бранко Ковач, који се из Фоче вратио у своје родно село почетком јуна 1992. године: „По доласку, у селу видио сам да је ситуација између Срба и муслимана изузетно напета, па сам се прикључио мојим мјештанима који су чували куће, да стражарим и чувам имовину мојих родитеља и моје родитеље.“⁵

Уз напетости које су из дана у дан расле и страха од могућег напада локално српско становништво је, ради заштите својих породица и имања, организовало сеоске страже. Сеоске страже су ушле у

² Доступно на: <http://www.statistika.ba/?show=12&id=20613>, посјећено 21.10.2020. године.

³ Исто.

⁴ Исто.

⁵ Записник о саслушању свједока Бранка Ковача, Основни суд Србиње, број: Кри 24/95, од 13.05.1995. године.

састав Војске Републике Српске, међутим, то није утицало на ситуацију у селу. Нити су Срби Јабуке добили појачање за одбрану од могућег напада села, нити је у селу било других војних формација Војске Републике Српске.

О томе свједочи и Милан Иконић који се, након што су припадници тзв. Армије БиХ заузели Пофалиће, вратио из Сарајева у своје родно мјесто. Он у својој изјави наводи: „Село Славичићи се налази у мјесној заједници Јабука, која се налази између општина Горажде, Пале, Трново, а припада општини Србиње. Иначе, на мјесту које се зове Јабука има 12 српских села, а има и муслиманских села и то више него српских. У дијелу села према Палама била су српска села, а у дијелу села према Трнову била су муслиманска села. Моје село је Славичићи, Љаљица и Јамићи су мјешовита села и била су између ове двије групе чистих села. (...) Прије овог догађаја који ћу да испричам, из мјешовитих села су отишли сви становници, тако да су муслимани отишли у њихова села, а ми Срби у наша српска села. Ја сам отишао у село Поткозаљ и ту сам био код Мирка Ђосовића, са којим сам у сродству. Ја сам овдје био припадник Војске Републике Српске и са осталим мјештанима српских села, који су исто тако припадали војсци, чувао та села од напада муслимана.“⁶

Сличну судбину имао је и Ђорђе Вуковић који је такође, почетком јуна, напустио Сарајево и фирму у којој је радио и дошао у своје родно село Подрид, које припада мјесној заједници Јабука, а ту су

Грбови браће Драгана и Нове Елеза. Ново је био најмлађа жртва напада, имао је свега 12 година

му живјели мајка и брат. „По доласку у село видио сам да је ситуација између Срба и муслиманског становништва прилично затегнута и да се на просторима Јабуке и на једној и на другој страни људи прибојавају сукоба, па одржавају страже и чувају своју имовину. Тако сам се и ја укључио са једно пет до шест мојих комшија и био на чувању страже у одбрани своје имовине.“⁷

Из ових свједочења видљиво је да је ситуација у Јабуци јула 1992. године била изузетно напета између Срба и муслимана. Да је страх локалних српских мјештана био оправдан

показало се 23. јула 1992. године. Тог дана је извршен силовит удар из више праваца на све засеке Јабуке, с циљем протјеривања српског живља с тог поднебља.

⁶ Записник о саслушању свједока Милана Иконића, Основни суд Србиње, број: Кри 24/95, од 13.05.1995. године.

⁷ Записник о саслушању свједока Ђорђе Вуковића, Основни суд Србиње, број: Кри 24/95, од 13.05.1995. године.

У Кривичној пријави поднесеној од стране Основног јавног тужилаштва из Фоче се наводи да су непријатељске снаге након извршеног напада „према цивилном становништву вршили убиства, мучења и нечовјечна поступања, пљачкање имовине становништва, противзаконито и самовољно уништавање имовине, као и уништавање културних споменика и грађевина.“⁸ Такође се наводи да су у селу Јамљиче убијени цивили Драган Елез, Ново Елез, Милорад Елез, Илија Ковач, Милан Голубовић, Његош Савић, кога су рањеног дотукли сјекиром, док су у селу Модро поље убили Драгана Шолају. Милован Елез је рањен том приликом.⁹

Као што је и наведено, муслиманске снаге су, приликом напада, уништиле сву материјалну имовину у нападнутим селима. „...у засеоку Тухаљићима запалили шест кућа, у засеоку Рачићи десет, у засеоку Марисољићи запалили двије, у Модром пољу десет кућа, а у засеоку Подграђе, Лучила, Хоџићи, Подрид, Росуље, Калекловићи, Подстијена и Милотина спалили потпуно, те том приликом запалили православну цркву у засеоку Копреница.“¹⁰

Милан Иконић овако описује напад на Славичиће: „Рано јутро, могло је бити између пет и шест сати, 23. јула 1992. године, муслимани су са свих страна истовремено опколили свако српско село посебно и прво су напали коту Кожаљ, на коме је била наша војска, па када су наше војнике потиснули одатле, онда су у исто вријеме напали сва већ опкољена српска села. Истовремено су палили куће и убијали људе, стоку и уништавали све што су нашли. Ја сам у том тренутку спавао у кући Мирка Ћосовића, јер сам имао слободне дане и нисам био на дужности. Кад је почела пуцњава, мајка ме је пробудила па сам ја са осталих шест мушкараца из села пошао према коти која је нападнута према нашим војницима да им пружимо помоћ. Када смо дошли у једну шуму, муслимани су нас окружили, што је значило да су нас раније видјели и пропустили да упаднемо у засједу у облику потковице и онда су почели да пуцају по нама, тако да је на овом мјесту пет људи погинуло и то Борко Ћосовић, Миладин Ћосовић, Милош Вуковић, Мирко Ћосовић и Предраг Билинац. Том приликом је рањен мој отац Милан, па је успио да се извуче и да остане жив, а ја сам успио да се извучем до наше војске и тако сам се спасио. У овом мучком изненадном нападу, не знам тачно, али мислим да је убијено између 50-60 Срба, и то је било убијених мушкараца, жена, а знам и дјеце, јер сигурно знам да је убијен дјечак стар 12 година, као и његов брат који је мало старији од њега. Знам да се презивају Елез. У мјесној заједници Јабука уништена

Крст на дан укопа Милоша Вуковића, учесника Битке на Сутјесци и пробоја Сремског фронта

⁸ Кривична пријава, Основно јавно тужилаштво Фоча, број: 44/93., од 31.05.1993. године.

⁹ Исто.

¹⁰ Исто.

су сва села тог дана, куће спаљене и од тада више нико у њима не живи, осим села Славичићи, Љаљица, Колаковићи и Поткожаљ, али су послје овог напада, који сам описао, сви Срби из тих села напустили и отишли у Србиње гдје и сада већином живе. Иначе, у једној каснијој офанзиви, муслимански војници су попалили и уништили и ова села, а чини ми се да је то било у септембру мјесецу исте године. (...) Исто тако се сјећам да смо у некој колиби, након мјесец дана, нашли два леша жена, које су умрле од глади, али ја њихова имена не знам, сем што знам да је једна прије тога била шлогирана. (...) Приликом овог и каснијег напада сва моја имовина је уништена.“¹¹

О нападу на село говори и Трифко Мاستило: „Дана 23. јула 1992. године, око пет сати ујутру, муслимани су са свих страна напали на српска села која су била у Јабуци. Прво су напали на коту Кожаљ, која је одмах изнад мог села (Подрид – примједба аутора), па су одатле потиснули наше војнике, па смо ми, који смо били у селу, пружили отпор, бранећи себе, своје породице и своју имовину, али пошто их је било много они су нас потиснули, тако да смо морали да се повлачимо. Приликом повлачења, још увијек покушавајући да се бранимо пуцајући, а они су још жешће пуцали према нама, погинули су: Радиславко Мастило, рођен 1956. године у мом селу, Раде Мастило, мој рођак и Миленко Мастило; и то тако што смо упали у њихову засједу. Послије овога смо наставили са повлачењем и дошли до мјеста Росуље, а затим према Превили, гдје смо наишли на нашу војску. Хоћу да прецизирам да су ова тројица погинули у засједи која је била код мјеста Росуље. Приликом овог муслиманског напада у Јабуци је погинуло много људи, жена и дјеце, али ја не знам да кажем колико, а куће су спаљене и имовина уништена, тако да сам ја овом приликом претрпио велику материјалну штету и послје тога не живим више у мом мјесту јер је тамо живот немогућ. Не знам која је то муслиманска јединица која нас је напала, али сам чуо да су у овом нападу на Јабуку, поред муслимана, учествовали и припадници неке специјалне хрватске јединице из Сплита. Колико је то тачно не могу да кажем.“¹²

С лијева на десно: пренос посмртних остатака убијених, крст Радиславка (Рајка) Мاستила на дан укопа

¹¹ Записник о саслушању свједока Милана Иконића, Основни суд Србиње, број: Кри 24/95, од 13.05.1995. године.

¹² Записник о саслушању свједока Трифка Мастила, Основни суд Србиње, број: Кри 24/95, од 13.05.1995. године.

Своје искуство, приликом напада тзв. Армије БиХ на село, подијелио је и Ђорђе Вуковић: „Рано изјутра, 23. јула 1992. године, из правца Ораовице, Гречка и Јабучке муслиманске формације су нападе српска села, колико је војника у томе учествовало не знам, и тада сам видио да су недалеко од мене убили Срето Драшка, који је погођен пушчаним зрном на мјесту остао мртав. Ми смо пуцали у том правцу одакле пуцају и они, али су они били надмоћно јачи и надирали су према нашим селима. Почеле су да горе куће у свим околним селима. Док сам могао, бранио сам се и како смо бјежали људи су се скупљали у групе па сам тако на једном мјесту видио мртвог Миленка Мاستила, Милоша Тривуна и његову жену Анђелку, Рада Мастила и Радиславка Мастила, Миладина Ћосовића, а у селу Колаковићи нашао сам мртвог Радивоја Тривуна, Обрена Ћосовића и Миладина Иконића. Сутрадан смо се организовали и почели да извлачимо ове мртве ради сахране, па сам тако видио да је Миленко Мاستило био заклан и да су му по тијелу – стомаку гасили цигарете, од чега су били видљиви ожилци. Колико се сада сјећам, из ових српских села, која су припадала мјесној заједници Јабучка, изгинуло је око 60 људи, дјеце, жена и стараца. Најчешће су гинули опкољени у групама, јер су бјежали у сусрет другима, а тако да их је муслиманска војска на тај начин лакше опкољавала и на мјесту поубијала. (...) У селу Модро поље, пошто су прошли сукوبي и приликом сахране наших суграђана, видио сам остатке миниране српске православне цркве, коју су муслимански војници уништили до темеља.“¹³

Вуковић је претрпио и велику материјалну штету приликом напада тзв. Армије БиХ на село. Том приликом му је запаљена кућа са окућницом.

И Гордан Мاستило је један од свједока напада на Јабучку. У својој изјави износи сљедеће: „Дана 23. јула 1992. године, ја сам био у свом селу Милотина, које припада мјесној заједници Јабучка. Тачно у пет сати и 15 минута мене је отац пробудио и рекао ми је да одмах устанем јер су изгледа муслимани напали на српска села и да се чује пуцњава. Ја сам одмах устао и сви смо напустили кућу и сакрили се у шуму. Заиста, тог дана нападнута су сва села у којима су живјели Срби и то: Јамићи, Рачићи, Модро поље, Дражево, Камен, Стојковићи, Подграђе, Подхрид, Колаковићи, Славичићи, Љаљица и Божановићи. Примјетили смо дим из кућа и, гдје су год дошли, почели су да пале куће. Послије сам чуо да је командант муслимана био човјек који је поријеклом из села Поплатићи које припада МЗ Јабучка и да је ту имао викенд кућу. Ја сам тог човјека прије рата лично познавао, а он је био дугогодишњи ловац и одлично је познавао терен и људе са овог краја. Овог дана извршен је прави масакр над српским цивилним становништвом. (...) Сви убијени били су измасакрирани, а старице Милка Ковач и Зорка Симовић биле су спаљене. Цивилно становништво које је избјегло нашло је уточиште у Фочи и било је смјештено у Средњошколском центру у учионицама.“¹⁴

Помињани Бранко Ковач наводи врло битне информације о нападу на Јабучку: „Дана 23. јула 1992. године, у 5:30 часова, пошто те ноћи нисам спавао код куће, већ сам био у пећини код брда зв. „Гребен“, и како сам изашао на Гребен видио сам са једне косе како муслимани изводе стоку из обора Пере Савића, а затим су опколили већи дио српских села и из свих оружја са којима су

¹³ Записник о саслушању свједока Ђорђе Вуковића, Основни суд Србиње, број: кри 24/95, од 13.05.1995. године.

¹⁴ Изјава свједока Гордана Мастила, Србиње, од 28.11.1998. године.

располагали започели отворени напад на Србе и српску имовину. Куће су почеле да горе, а они су их претходно опљачкали, а оно што је било теже товарили су на коње и воловска кола и отјерали из села према Трнову. У овом нападу муслиманске војске, којих је према некој претпоставци било око хиљаду, спаљена је цијела МЗ Јабука, односно села из ове мјесне заједнице, изузев села Милотине и села Подстјене. Том приликом, муслиманска оружана формација у селима ове мјесне заједнице убила је 47 људи, жена и дјеце, а махом су убијени из стрељачког наоружања. Ова села и овај масакр није се догодио у истом дану јер су муслимани држали у окружењу српска села седам дана, па су имали времена да попале све куће и опљачкају цјелокупну имовину и побију остатак људи. Ја сам лично видио када су упалили куће села Стојковићи, Соћевић, Подграђе, Лучила и друга. Видио сам када је погинула испред мене Јованка Стојановић, звана „Јока“, стара око 50 година, из села Соћевић, покошена митраљеским рафалом. Наишао сам на мртвог Спасоја Ђуровића, који је такође био убијен из ватреног оружја. Видио сам мртве Милорада Елеза, Драгана Елеза, брата му коме не знам име, старог 12 година, Његоша Савића, Драгољуба Шолају. (...) Иначе, муслиманска оружана формација за вријеме овог напада у мом селу извршила је минирање српске православне цркве и исту уништила до темеља, па сам ја касније видио остатке разрушене цркве.“¹⁵

Још један од свједока напада на Јабуку, Љубиша Симовић, дан након напада нашао се на лицу мјеста и овако је описао оно што је затекао: „Страшно је било видјети тај приказ сутрадан. Двије старице су запаљене, убијена су дјеца, старци, жртвама се цртало слово „У“ на челу.“¹⁶

Порушени споменици на српском православну гробљу у Јабуци.

Душанка Тривун је такође, дан након муслиманског напада, била у селу на мјесту идентификације жртава. „Дан након злочина сам дошла у Јабуку да сахраним свог оца. Никада нећу заборавити слике које су ми остале дубоко у сјећању. Убијени су сви који су тај дан били ту, само због тога што су Срби, убијени су стари, млади, дјеца. Страшно је да за тај злочин нико није одговарао.“¹⁷ Најмлађа жртва покоља у Јабуци био је дванаестогодишњи Ново Елез, а најстарија жртва, Милка Ковач, имала је 84 године.

Приликом напада на Јабуку, непријатељ је био немилосрдан како према цивилном становништву тако и према културно-вјерском добру српског народа. Примјер за то јесте до темеља срушена црква Преображења Господњег у Јабуци и уништавање православног гробља.

¹⁵ Записник о саслушању свједока Бранка Ковача, Основни суд Србиње, број: кри 24/95, од 13.05.1995. године.

¹⁶ Доступно на: <http://radiofoca.com/za-zlocin-u-jabuci-niko-nije-odgovarao-tuzilastvo-bih-nalozilo-ponovno-ispitivanje-svjedoka/>, посјећено 16.11.2020. године.

¹⁷ Исто.

Након потписивања Дејтонског мировног споразума, којим је објелодањено да ће Јабука припасти Федерацији БиХ, српски народ је ексхумирао и пренио жртве злочина на гробље Божовац у Фочи.

Црква је подигнута 1937. године, а први пут бива срушена од усташа 1942. године. Обнова цркве завршена је 1991. године, а само годину дана касније поново је срушена од потомака оних који су је срушили 1942. године. Црква је обновљена 2004. године и од тада се на дан Преображења Господњег скупљају бивши становници Јабукe који су данас расути широм свијета. У спомен на страдање цркве у Јабуци, као и јабуковачких Срба, снимљен је документарни филм „Преображење Јабукe Горње“.

С лијева на десно: Литија око обновљене цркве 1991. године, остаци срушене цркве, остаци иконе након рушења цркве

С лијева на десно: Митрополит Дабробосански Хризостом дијели нафору након Литургије у обновљеној цркви у Јабуци 2019. године, традиционално освећење грожђа на Преображење Господње

Црква Преображења Господњег и споменик српским жртвама села Јабукe у порти цркве

ЖРТВЕ

Према подацима Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица, током напада на шири рејон Јабукe, 23. и 24. јула 1992. године, смртно је страдало 49 припадника Војске Републике Српске и цивила.

Табела Смртно страдали припадници Војске Републике Српске и српски цивили у селу Јабукa, у периоду 23. и 24. јула 1992. године

РБ	ID ¹⁸	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	21125	Вуковић	Никола	Милош	1923.	23.07.1992.	Учесник НОП-а у Бици на Сутјесци и Сремском фронту. Убијен на кућном прагу.
2.	20450	Голубовић		Пејка		23.07.1992.	
3.	35389	Драшко	Стојан	Срето	1965.	23.07.1992.	
4.	10882	Дрињак	Милан	Јованка	1960.	23.07.1992.	
5.	10399	Ђуровић	Ђорђо	Радивоје	1938.	23.07.1992.	
6.	10396	Ђуровић	Млађен	Спасоје	1949.	23.07.1992.	

¹⁸ ID представља број под којим се жртва налази у електронској бази Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица.

РБ	ID ¹⁸	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
7.	20459	Елез		Вељко		23.07.1992.	
8.	43462	Елез	Шћепан	Милорад	1933.	23.07.1992.	
9.	20462	Иконић	Спасоје	Миладин	1920.	23.07.1992.	
10.	10979	Капуран	Мирко	Миланко	1961.	23.07.1992.	
11.	35362	Ковач	Милоје	Бенко	1965.	23.07.1992.	
12.	14290	Ковач	Неђељко	Милка	1907.	23.07.1992.	Најстарија жртва злочина у Јабуци. Била је непокретна. Упркос томе је убијена, а потом спаљена.
13.	20480	Мастило	Милан	Марко	1909.	23.07.1992.	
14.	35445	Мастило	Реља	Миленко	1964.	23.07.1992.	
15.	35365	Мастило	Симо	Раде	1936.	23.07.1992.	
16.	35444	Мастило	Тривко	Радиславко	1956.	23.07.1992.	
17.	10927	Савић	Стојко	Његош	1970.	23.07.1992.	
18.	11787	Симовић	Јанко	Зорка	1926.	23.07.1992.	Била је слијена. Убијена је, а потом спаљена.
19.	20496	Симовић	Спасоје	Лазар	1913.	23.07.1992.	
20.	35456	Симовић	Грујо	Ранко	1967.	23.07.1992.	
21.	14812	Скакавац	Никола	Мара	1933.	23.07.1992.	
22.	14813	Скакавац	Јово	Милован	1921.	23.07.1992.	
23.	35460	Скакавац	Јанко	Митар	1948.	23.07.1992.	
24.	21124	Скакавац	Јово	Раде	1927.	23.07.1992.	
25.	14815	Скакавац	Неђо	Раде	1928.	23.07.1992.	
26.	43967	Стојановић	Жарко	Драго	1938.	23.07.1992.	
27.	43934	Стојановић		Јока	1938.	23.07.1992.	
28.	20503	Тривун	Маринко	Анђелка	1923.	23.07.1992.	
29.	20502	Тривун	Никола	Милош	1919.	23.07.1992.	
30.	35272	Тривун	Перо	Радивоје	1934.	23.07.1992.	

РБ	ID ¹⁸	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
31.	10842	Ђосовић	Саво	Боривоје	1927.	23.07.1992.	
32.	35226	Ђосовић	Неђо	Миладин	1927.	23.07.1992.	
33.	35669	Ђосовић	Тадија	Мирко	1932.	23.07.1992.	
34.	35384	Ђосовић	Саво	Обрен	1932.	23.07.1992.	
35.	45361	Ђосовић	Коста	Остоја	1930.	23.07.1992.	
36.	20506	Ђосовић	Шћепан	Софија	1926.	23.07.1992.	
37.	15081	Шаровић	Илија	Јаков	1909.	23.07.1992.	
38.	15082	Шаровић	Никола	Милка	1923.	23.07.1992.	
39.	15083	Шаровић	Илија	Никола	1911.	23.07.1992.	
40.	11594	Шолаја	Милан	Драгољуб	1974.	23.07.1992.	
41.	10206	Билинац	Неђо	Предраг	1972.	24.07.1992.	
42.	35518	Благојевић	Новица	Зоран	1970.	24.07.1992.	
43.	35353	Бојат	Момир	Рајко	1968.	24.07.1992.	
44.	10441	Голубовић	Микаило	Милан	1963.	24.07.1992.	
45.	19726	Дубовина	Ђорђо	Перо	1928.	24.07.1992.	Погинуо приликом опкољавања положаја. Водио се као нестао. Идентификован 29.06.2006. године у Лукавици.
46.	10405	Елез	Спасоје	Драган	1967.	24.07.1992.	
47.	20458	Елез	Спасоје	Ново	1979.	24.07.1992.	
48.	10536	Ковач	Митар	Илија	1945.	24.07.1992.	
49.	35390	Пљеваљчић	Милан	Василије	1938.	24.07.1992.	

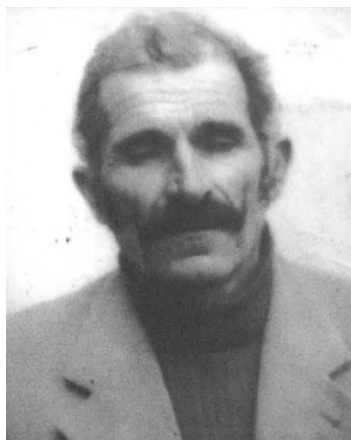
Рајко Бојат

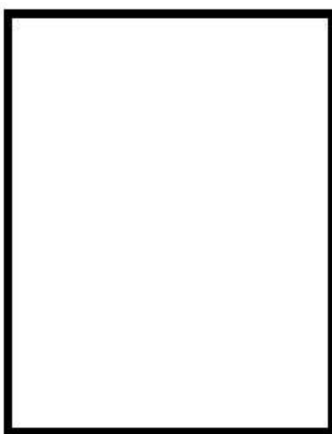
Предраг Билинац

Зоран Благојевић

Милош Вуковић

Пејка Голубовић

Милан Голубовић

Перо Дубовина

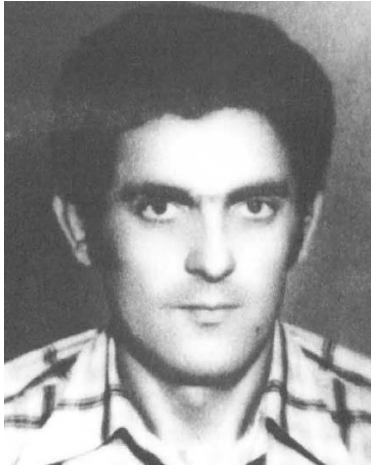

Јованка Дрињак

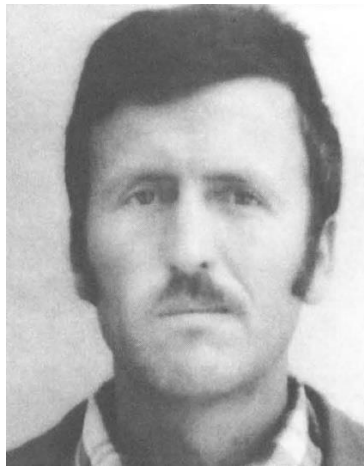

Срето Драшко

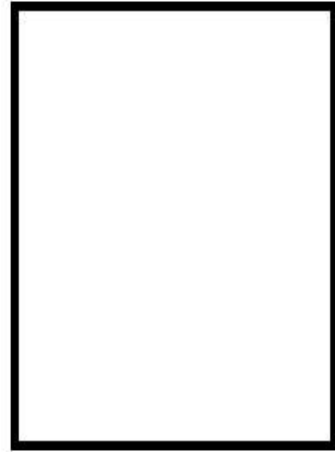

Спасоје Ђуровић

Радивоје Ђуровић

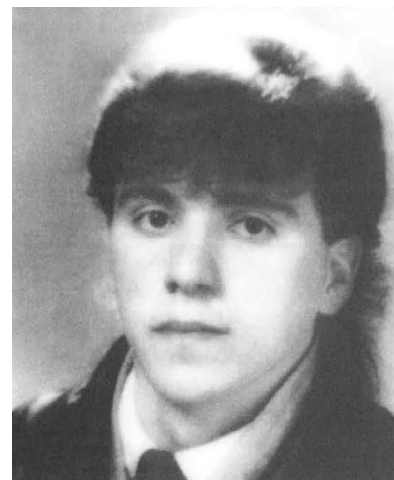
Вељко Елез

Ново Елез

Милорад Елез

Драган Елез

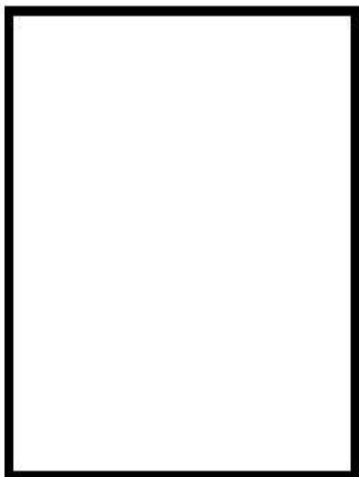
Миладин Иконић

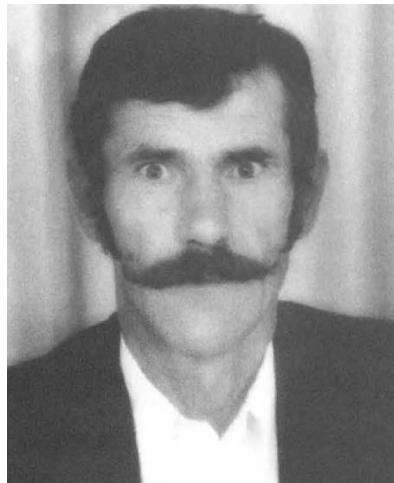
Миланко Капуран

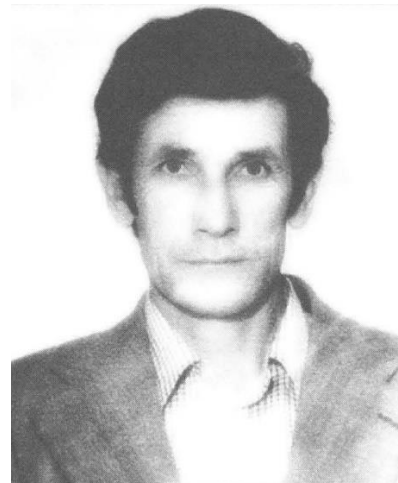
Бенко Ковач

Милка Ковач

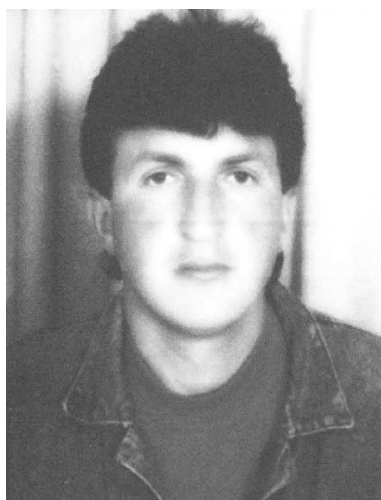
Илија Ковач

Раде Мاستило

Радиславко Мастило

Миленко Мастило

Марко Мастило

Василије Пљеваљић

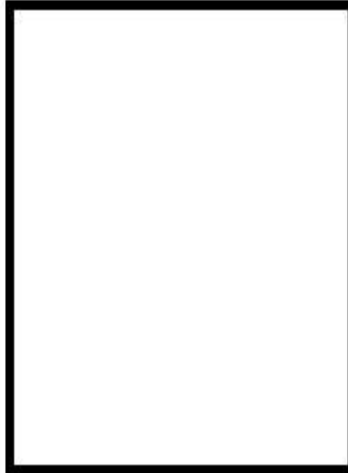
Његош Савић

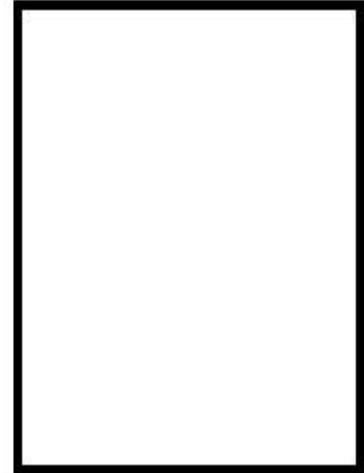
Лазар Симић

Ранко Симовић

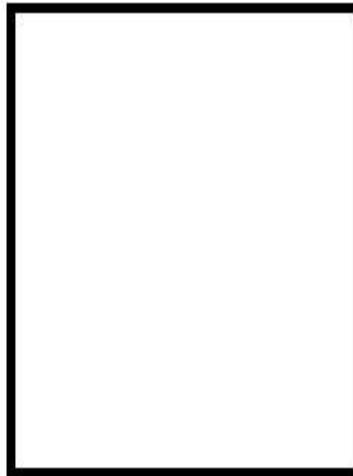
Зорка Симовић

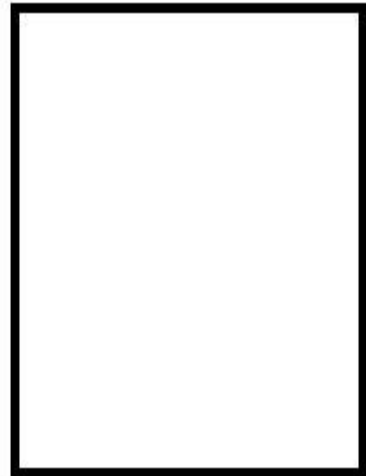
Јока Стојановић

Драго Стојановић

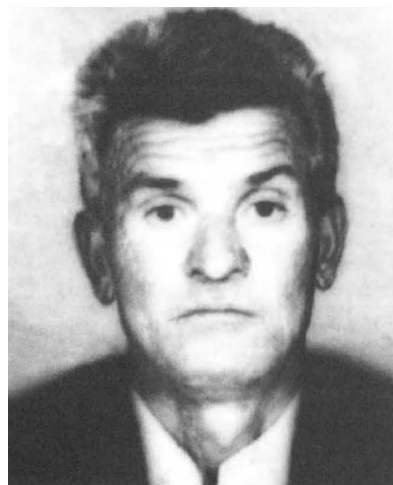
Милован Скакавац

Мара Скакавац

Раде Ј. Скакавац

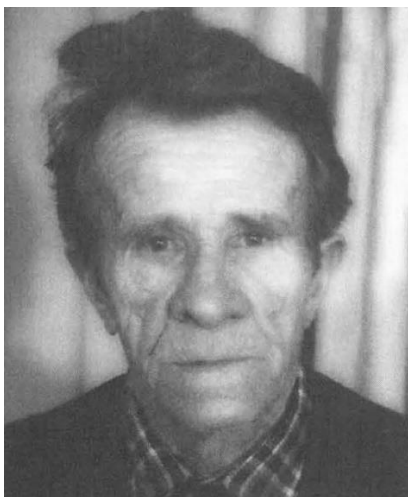
Раде Н. Скакавац

Митар Скакавац

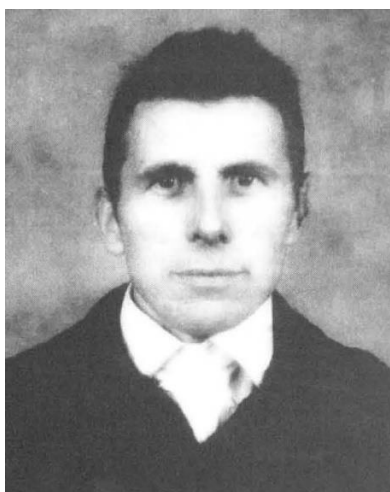
Радивоје Тривун

Милош Тривун

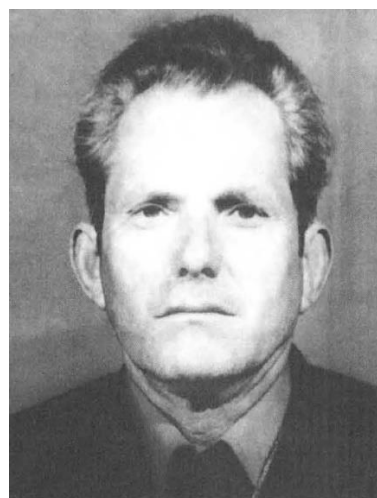
Анђелка Тривун

Мирко Ћосовић

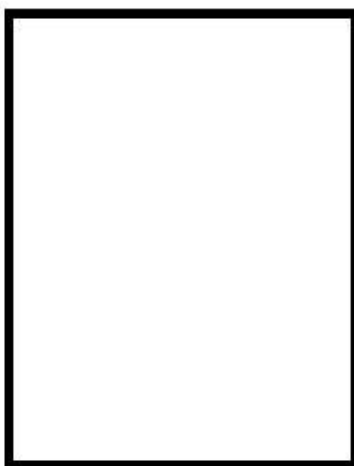
Остоја Ћосовић

Миладин Ћосовић

Обрен Ћосовић

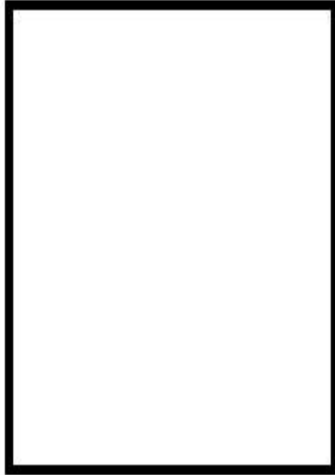

Софија Ћосовић

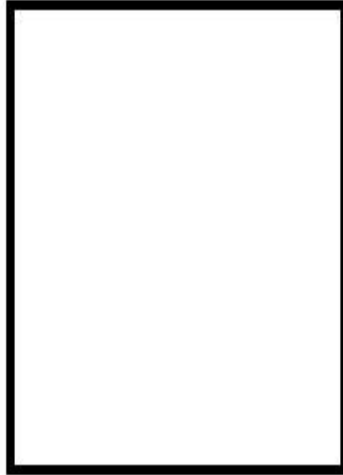

Боривоје Ћосовић

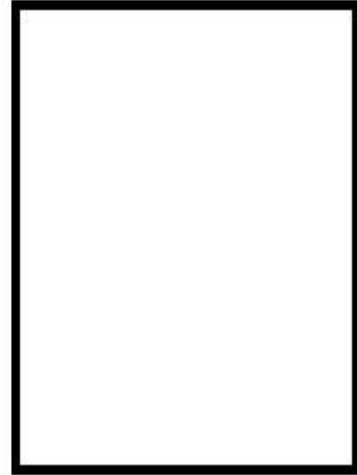

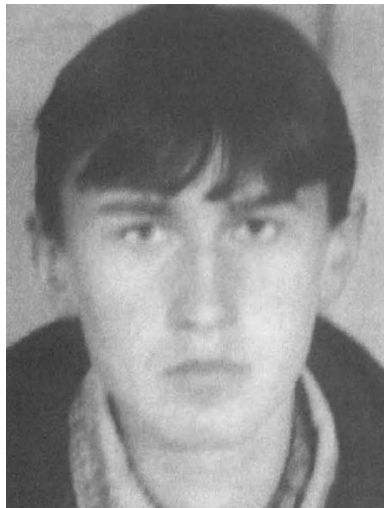
Никола Шаровић

Јаков Шаровић

Милка Шаровић

Драгољуб Шолаја

Табела Рањени српски цивили у селу Јабука 23. и 24. јула 1992. године

РБ	ID	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	46704	Елез		Милован	1965.	23.07.1992.	
2.	62922	Симовић	Богдан	Миливој	1958.	23.07.1992.	
3.	62709	Давидовић	Миладин	Мирослав		24.07.1992.	
4.	68228	Елез		Ђоко	1974.	24.07.1992.	

НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ВОЈНЕ ФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ СУ УЧЕСТВОВАЛЕ У НАПАДУ

Напад на шири рејон села Јабука извели су припадници тзв. Армије БиХ, односно војне формације из муслиманског дијела мјесне заједница Јабука и других околних муслиманских села. Према изјавама свједока, овим нападом предводиле су муслиманске комшије које су јако добро познавале сам терен Јабуре и тако успјеле да затворе излазе из села, а то се види и по засједама у које су Срби упадали док су покушавали побјећи и спасити се.

ПРАВОСУДНИ ПРОЦЕСИ

Иако је МУП Републике Српске поднио кривичну пријаву против осумњичених за ратне злочине против српског цивилног становништва и причињене материјалне штете у ширем рејону Јабуре, до данас није подигнута оптужница како пред Судом БиХ, тако ни пред ентитетским судовима.